

У К Р А І Н А

ELLE

H O P E I S S U E

photo Kirill Gonchar | illustration @Sasanisimova

ELLE SPRING 2022



ELLE

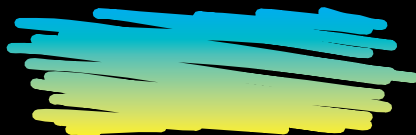
INTERNATIONAL

Від початку свого заснування у 1945 році видання ELLE сповідує позитивні цінності, сповнені емпатії та гуманізму. Тісний зв'язок із жіночою аудиторією та людством у глобальному сенсі завжди був складовою ДНК бренду.

Сьогодні ELLE — це сім'я з глибокими та непорушними взаєминами. У нинішні часи важких випробувань сестринські видання ELLE по всьому світу відчують себе разом із командою «ELLE Україна» та українським народом, який зазнає жахливих страждань.

Наші думки завжди з ними — як і наші заклики до миру.



ELLE
HOPE ISSUE

24 лютого 2022 року розколело життя українців вибухами російських ракет і авіабомб у нічному небі. Хіба хтось міг уявити, що слова про бойові дії, які ми пам'ятали тільки за підручниками з історії про Другу світову війну, перетворяться для нас на жахливу реальність? Хіба хтось міг уявити, що після 77 років по закінченні цієї війни мирні громадяни України житимуть у бомбосховищах, що міста обстрілюватимуться ракетами, що на вулицях, якими поспішали у своїх звичних справах люди, гуркотітимуть танки? Хіба хтось міг уявити, що сьогодні ми, як і покоління тих воєнних часів, слідуватимемо правилам виживання у військових умовах: заклеювати скотчем вікна, щоб захистити їх від ударної хвилі, вимикати світло, щоб не привертати уваги до будинку в нічний час, миттєво реагувати на звуки сирени, яка сповіщає про авіаудари, і бігти до найближчого укриття. Бачити жахливі кадри наших міст і сіл після бомбардування, дізнаватись про загибель близьких людей. Маріуполь, Волноваха, Буча, Ірпінь, Гостомель, Чернігів, Харків, Охтирка, Бородянка, Краматорськ... Десятки українських міст, селищ і містечок переживають нині морок війни, який просто неможливо усвідомити у XXI столітті. Найстрашніше — ми не знаємо, де межа, за якою зупиниться це жахіття. Як сталося, що життя українських немовлят сьогодні починаються не в пологових будинках, а в підвалах і бомбосховищах? Сповнені жаху очі, зламані долі, покинуті домівки, перекреслені плани, болісні втрати та неможливість знайти відповідь на питання як і чому це все відбувається з нами?

Між відчаєм і надією — цей номер ELLE розповідає про те, яким стало життя українців від 24 лютого. Ми видаємо його двома мовами — українською та англійською, аби весь світ знав про те, що ми сьогодні відчуваємо. Ми вдячні всім, хто підтримав нас у складні часи, та, зокрема, сестринським виданням ELLE. Наші біль і шок тісно з'єднані з неймовірним патріотизмом, який згуртував український народ. Ми як ніколи готові на все, аби захистити своє право на мир і самовизначення. Тому цей випуск ELLE має назву HOPE — НАДІЯ. Зроблено #ІзВіроювПеремогу!

СОНЯ ЗАБУГА ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР
Instagram @sonickelle
Facebook @sonya.zabouga



Я
НЕ ЗДАМСЯ
БЕЗ БОЮ

ФОТО СЕРГІЙ САРАХАНОВ

ТЕКСТ СВІТЛАНА КРАВЧЕНКО

Наше інтерв'ю з фронтменом гурту «Океан Ельзи» могло бути присвяченим виходу нового альбому, концерту на НСК «Олімпійський» та початку світового туру. Проте вже місяць Святослав Вакарчук перебуває у воєнному відрядженні Україною, під час якого проводить зустрічі підтримки й виконує певні завдання. А ще, звісно, співає: «Червону руту» в харківському метро, «Не твоя війна» на Львівському залізничному вокзалі, «Човен» на Потьомкінських сходах Одеси. У короткій зум-бесіді, на яку музикант погодився під час переїзду до іншого міста, він розповів ELLE про бойовий дух українців, про те, чому припинив звертатися до звичайних росіян, та до яких сценаріїв нам слід готуватися найближчими тижнями.

ПРО ГОТОВНІСТЬ ДО РОСІЙСЬКОГО ВТОРГНЕННЯ

Безумовно, ніхто не міг сказати стовідсотково, що такий злочин, як вторгнення до України, все-таки буде Путіним реалізовано. Але якщо говорити про глобальне бачення, то я ще після нападу Росії на Грузію 2008 року припускав, що наступними можемо бути ми. Жодних ілюзій про миролюбність РФ у мене не було ніколи. Та коли США почали вивозити з Києва своїх дипломатів, я зрозумів, що все дуже серйозно. Тож морально був готовий, шоком для мене це точно не стало.

ПРО ПЕРШІ ДУМКИ ТА ДІЇ 24 ЛЮТОГО

Мені чомусь не спалося тієї ночі, я прокинувся о третій годині від якоїсь тривоги. Увімкнув Раду безпеки ООН, яку невдовзі перервало екстрене звернення Путіна. І вже буквально за п'ять хвилин після завершення цієї так званої промови праворуч від мого будинку пролунав потужний вибух (я живу поблизу аеродрому Василькова, де розірвалися перші ракети). Стало очевидно, що відбувається. Перші два дні війни

я займався тим, що вивозив близьких, знайомих і навіть незнайомих людей по кілька ходок на захід України. А потім відразу ж почав їздити по регіонах.

ПРО ВСТУП ДО ЗСУ

Це сталося не першого дня, тому що просто не встигав прибути до призовної ділянки у Львові, де я прописаний. Враховуючи те, що я офіцер запасу військової кафедри, то записався до розпорядження Збройних Сил України. Тепер я лейтенант ЗСУ. З огляду на те, як і де я можу бути більш ефективним під час війни, мені дали відрядження, згідно з яким я їжджу по всій Україні. У деяких містах, зокрема Запоріжжі чи Харкові, вже був кілька разів. Сьогодні повернувся з Миколаївського госпіталю, до якого потрапили люди після ракетного обстрілу. Ми провідали поранених, їх немало, на жаль.

ПРО БОЙОВИЙ ДУХ УКРАЇНЦІВ У РІЗНИХ МІСТАХ

Українці налаштовані максимально рішуче та позитивно. Навіть жінки й діти, які втікають від руйнувань і війни, також націлені на перемогу. Учора зранку я зустрів біля заправки людей, які ледь вирвалися з Маріуполя. Одна з жінок мені сказала: «Ми хвилюємося не тільки за себе, а й за хлопців із батальйону «Азов», які нас хоробро захищали. Ми ними так пишаємося, їх обов'язково треба визволити». Як і вся Україна, ці люди хочуть, щоб війна закінчилася на наших умовах. Ніхто не хоче, щоб прийшла Росія. Я помітив — що ближче до лінії фронту, то більше бойового духу. Коли ви стали свідком, як пів вашого міста розбомбили, то у вас буде здорова злість і здорова ненависть, які потрібні у боротьбі проти ворога в часи війни. Можливо, у Львові дихання війни зараз не так відчувається, як у Маріуполі чи Чернігові. Але я переконаний, що не треба міряться, кому зараз тяжче. У тому ж Львові понад двісті тисяч вимушених переселенців, тобто кількість населення зросла на двадцять відсотків. В області ще двісті тисяч. Плюс постійні переселенці, які прямують через польський кордон до Європи. Це складний удар, який регіон приймає з честю.

ПЕРЕМОГА ЧИ МИР

БУДЬ-ЯКОЮ ЦІНОЮ?

Філософське питання: чи потрібна нам перемога будь-якою ціною? У жодного українця не виникає сумніву: до припинення війни ціною поразки ми не готові. Але нам треба вирішити: що має статися з країною, на що вона готова піти, аби стояти на своєму? Уже та кількість жертв і руйнувань, що є зараз, змусила українців перейти певний рубікон. Більшість із нас не хочуть змарнувати все та отримати примарний мир, який зробив би нас приниженими й змусив відступити. Армія налаштована рішуче, вона зупинила загарбника, подекуди йде в контратаку, витискає окупанта. Є місця, де ворог обкопується, і звідти його тяжче буде вибити. У певний момент ми перетворимося на тих, хто нападає, а вони — на тих, хто захищається в цих місцях. Але до цього треба ще дійти. Нині наша задача — повністю зупинити їх і відтіснити з таких стратегічних міст, як Київ і Харків, прорвати блокаду Маріуполя.

ПРО ПЕРСПЕКТИВИ


У найближчі тижні нам потрібно готуватися до позиційної боротьби. Думаю, є два сценарії. Перший — Путін і його генерали остаточно збожеволюють (хоча куди вже далі!) і почнуть масовано знищувати українські міста бомбами та ракетами, як це вже відбувається в Маріуполі та Волновасі. У такому разі без якісної системи ППО та без літаків нам буде дуже складно. Другий сценарій — коли стане очевидним, що РФ не має сил отримати бажане швидко, процес буде затягуватися: ворог обкопуватиметься та захищатиме окуповані терито-

рії. Але ми маємо готуватися до того, що доки останній російський солдат не покине українську землю, ми будемо боротися. Це може тривати місяці, а може закінчитися достатньо швидко. Це залежить від багатьох супутніх факторів: від успіхів Української армії, роботи дипломатів, санкцій проти РФ, позиції Китаю, Туреччини та інших країн. Тобто це задача з багатьма невідомими, яка не прораховується. Але нам слід набратися терпіння.

ПРО ЗАКЛИКИ ДО ЗВИЧАЙНИХ РОСІЯН

Я припинив до них звертатися, бо зрозумів, що це беззмістовно. Їхні репортажі з концерту в «Лужниках» у Москві, присвяченого річниці загарбання Криму, дуже нагадали мені фільм «Тріумф волі» Лені Ріфеншталь. Це так схоже на ті темні часи, коли у 1930–1940-х роках минулого століття німецький народ, засліплений пропагандою, підтримував свого лідера-диктатора боячись висловлюватись.

Якщо б на росіян діяла мораль, то вони б уже вийшли на вулиці та вже щось робили б зі своєю владою. Думаю, на цьому етапі на них може діяти тільки страх. Страх втратити свій рівень життя, страх не отримати нормальної кількості їжі, страх за майбутнє своїх дітей. Якщо в них немає совісті, то шлунок у них точно є. Вони можуть ненавидіти нас і далі, але в певний момент, коли вони усвідомлять, що їхнє життя стає все гіршим, що в них нічого не забирає, а це вони самі прийшли в чужу країну, і все, що їм потрібно зробити — зупинити свою владу, тільки тоді в них може з'явитися інша точка зору. Якщо ж цей варіант не спрацює, спрацює військовий.



**ЧИ ПОТРІБНА НАМ ПЕРЕМОГА
БУДЬ-ЯКОЮ ЦІНОЮ — ПИТАННЯ
ФІЛОСОФСЬКЕ. ПРОТЕ ДО ПРИПИНЕННЯ
ВІЙНИ ЦІНОЮ ПОРАЗКИ
МИ НЕ ГОТОВІ.**



НІХТО, КРІМ НАС, НАШУ ДОЛЮ НЕ ВИРІШИТЬ, НЕ ВИХОВАЄ НАШИХ ДІТЕЙ, НЕ ЗБЕРЕЖЕ ЇМ ЖИТТЯ. МИ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ. БОГ І ПРАВДА З НАМИ.

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНЦІВ

Дорогі українці, я пишаюся всіма нами: усе, що є найкращим всередині кожного з нас, сьогодні вийшло назовні та допомагає долати ворога. Українці готуються, українці борються, українці створюють безпрецедентні подвиги й стають прикладом. Українці зараз — найхоробріша нація у світі, якою захоплюються всі. І цей факт дає нам мотивацію й силу боротися далі. А боротьба буде довгою. Навіть якщо зараз ми зупинимо вогонь, ми не зупинимо агресора, тому що наш сусід не сприймає саму ідею існування незалежної держави України. Вихід тільки один: ставати сильними, добре та якісно працювати, вчитися, виховувати в собі чесноти, відкидати слабкості, допомагати один одному, раз і назавжди забути слово «корупція». Зберігаючи гаряче серце і любов, нам слід стоїчно сприймати неприємні речі, поразки та втрати. Ми не маємо права опустити руки, розклеїтися, лягти на диван і плакати. Ми мусимо гордо йти вперед. Ніхто, крім нас, нашу долю не вирішить, не виховає наших дітей, не збереже їм життя. Ми на своїй землі, Бог і правда з нами. Тому ми переможемо!

ЗВЕРНЕННЯ ДО СВІТУ

Якщо ви думаєте, що триває війна РФ проти України, то ви помиляєтеся. Це війна Росії проти всього сучасного демократичного світу. Вона обрала Україну як першу жертву, але якщо раптом їй вдасться отримати задумане, вона піде далі. Саме тому, дорогі наші друзі, не час стояти осторонь і споглядати, чи впорається Україна. Україна впорається! Але допоможіть нам не тільки словом, а й конкретними справами: ППО, літаками, потужними економічними санкціями, які не дадуть Росії витратити кошти на вбивчу зброю; суспільним осудом тих великих західних компаній, які не йдуть із країни-агресора, мотивуючи це турботою про своїх працівників чи акціонерів. При всій повазі до корпоративної етики: зараз не час думати про бізнес, тому що ваші мільярди, якими ви наповнюєте російський бюджет, сплачують застосування танків, ракет, гармат і вбивають наших дітей. Якщо ви не хочете спонсорувати це, будь ласка, припиніть працювати у РФ. Разом з тим ми дуже цінуємо ту безпрецедентну підтримку України та об'єднання світу проти російської агресії. Повірте, ми дуже вдячні. Це надихає нас кожного дня. ■

ДО ВІЙНИ ВОНИ ЗНІМАЛИ МИРНЕ ЖИТТЯ.
ПРОТЕ СЬОГОДНІ СЮЖЕТИ В ОБ'ЄКТИВАХ ЇХНІХ КАМЕР ЗОВСІМ ІНШІ.
ЧОТИРИ УКРАЇНСЬКИХ FASHION-ФОТОГРАФИ РОЗПОВІДАЮТЬ
ПРО СВОЄ ВІДЧУТТЯ НАШИХ ДНІВ.

ВОЄННІ ЧАСИ



і вчуже наше небо



у рідному дворі



на мой землі

**Олександра
СЕРАФІМОВИЧ**

@serafimovych

ПРОЄКТ «НЕ ОСТАННІЙ СХІД
СОНЦЯ НА МОЇЙ ЗЕМЛІ»

НЕ
ОСТАННІЙ СХІД СОНЦЯ
НА МОЇЙ ЗЕМЛІ

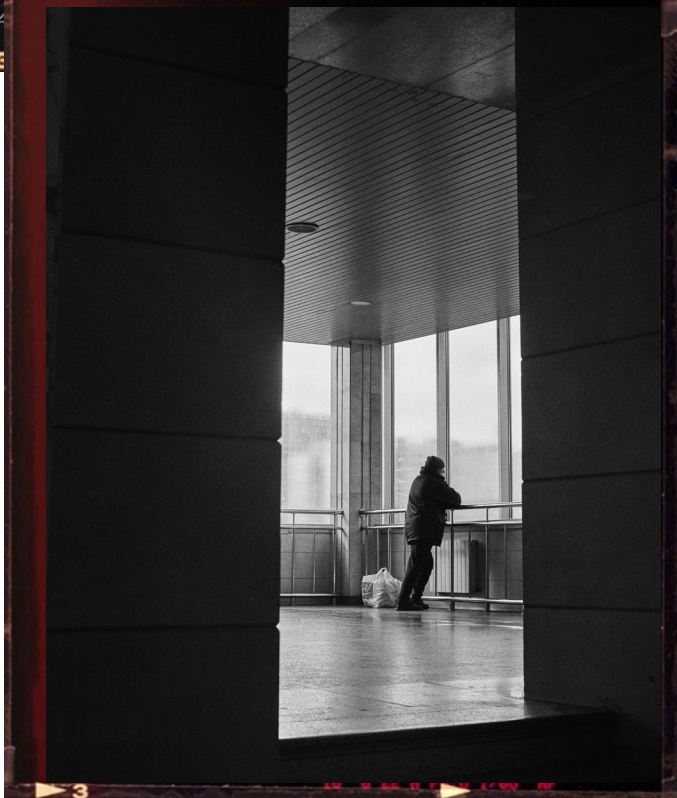
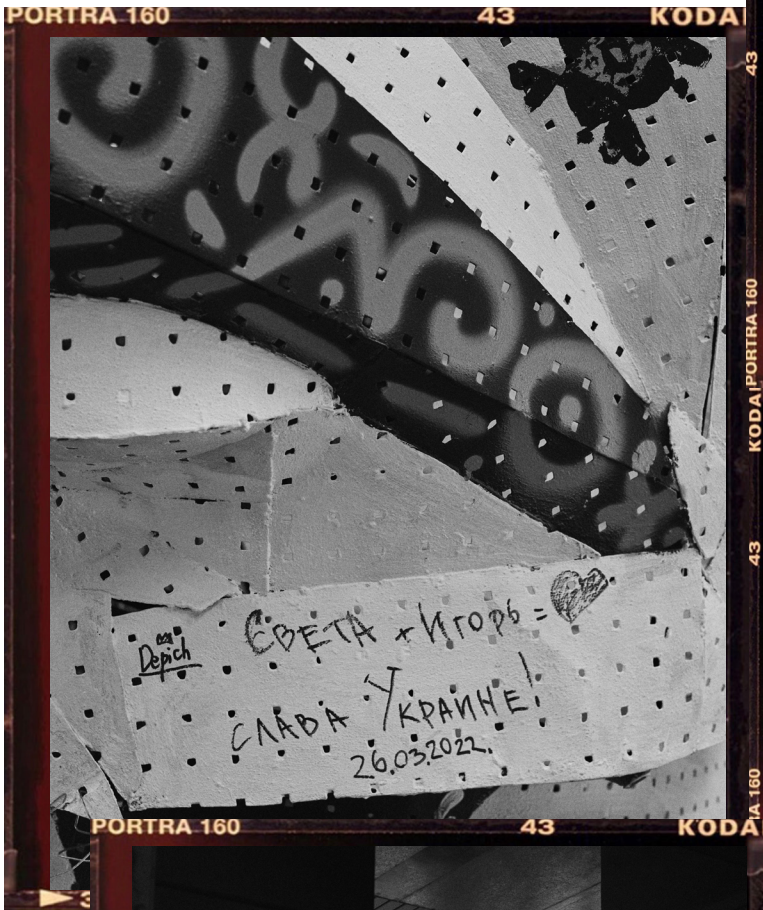
ДОРОГА ДО ДОМУ

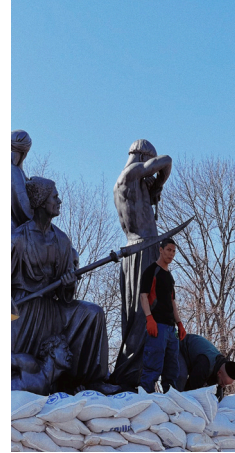


Денис МАНОХА

@denismanokha

ПРОЄКТ «ПОТЯГ ВИРУШАЄ З ПЕРШОЇ КОЛІЇ»







Олег БАТРАКОВ

@oleg_batrkov

ХАРКІВ. БЕРЕЗЕНЬ 2022







**Роман
ПАШКОВСЬКИЙ**

@pashkovich

КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 2022



SHISEIDO

Shiseido Group декларує свою підтримку всім постраждалим внаслідок подій в Україні.

Наші серця і наші думки спрямовані до біженців України та їхніх родин, на долю яких випали страждання.

Відповідно до наших цінностей ми взяли на себе зобов'язання підтримувати гуманітарні дії, водночас щиро сподіваючись на мир.





24 ЛЮТОГО 2022 РОКУ
 РОЗДІЛИЛО ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ
 НА ДО ТА ПІСЛЯ. ЩЕ ВЧОРА
 МИ ОПІКУВАЛИСЬ МИРНИМИ СПРАВАМИ,
 СЬОГОДНІ Ж ЗАХИЩАЄМО СВОЮ КРАЇНУ,
 ДОПОМАГАЄМО В ТИЛУ, ВОЮЄМО НА
 ІНФОРМАЦІЙНОМУ ФРОНТІ ТА РОБИМО
 КОЖЕН НА СВОЄМУ МІСЦІ УСЕ, АБИ
 ПРОТИСТОЯТИ РОСІЙСЬКІЙ НАВАЛІ.

ВІЛЬНІ, НЕЗАЛЕЖНІ, НЕСКОРЕНІ!

НЕЙМОВІРНО ПИЩАЄМОСЬ ТА ВДЯЧНІ

ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ ТА ЙОГО КОМАНДІ, ЗБРОЙНИМ СИЛАМ
УКРАЇНИ, ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ З НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ,
ТЕРОБОРОНИ, ОБЛАСНИМ ВІЙСЬКОВИМ АДМІНІСТРАЦІЯМ,
УКРЗАЛІЗНИЦІ, КОМУНАЛЬНИМ СЛУЖБАМ, МЕРАМ,
ДИПЛОМАТАМ, ВОЛОНТЕРАМ, ЛІКАРЯМ,
ЖУРНАЛІСТАМ, ІТ-ФАХІВЦЯМ...

УСІМ, ХТО НАБЛИЖАЄ НАШУ ПЕРЕМОГУ!



МИ РАЗОМ!

НИНИ МИ НЕ ЗВАЖАЄМО НА ПРОФЕСІЇ, АДЖЕ ВСІ ТЕПЕР ВИСТУПАЮТЬ ЄДИНИМ ФРОНТОМ І РОБЛЯТЬ УСЕ МОЖЛИВЕ ЗАРАДИ СПІЛЬНОЇ МЕТИ — НАШОЇ ПЕРЕМОГИ. МИ ПОСПІЛКУВАЛИСЯ З УКРАЇНСЬКИМИ ЗІРКАМИ ПРО ЇХНІ СОЦІАЛЬНІ ІНІЦІАТИВИ.

ОЛЕКСАНДР ПЕДАН

Український телеведучий, громадський діяч разом із командою власної комунікаційної агенції Pedan Buro вступив в інформаційну війну.



Ми представляємо агенцію Pedan Buro, співвласниками якої є я й Олена Левандовська. У звичному житті ми надаємо комунікаційні послуги — піар, SMM, відеопродакшн, створюємо соціальні проекти для клієнтів. З перших же днів вторгнення Росії в Україну ми включилися в інформаційну війну. Я стараюся висвітлювати події у власних джерелах. Як агенція ми почали співпрацювати з міжнародними медіа, з якими вже мали стосунки. Ми пишемо для них матеріали про Україну, збираємо унікальні історії, почали монтувати ролики про Україну, розповсюджувати цю інформацію серед інфлюенсерів», — розповідає Олександр.

Нині Pedan Buro робить акцент саме на міжнародному напрямку, адже існує велика проблема з російською пропагандою. Також комунікаційно команда підтримує два найбільших українських благодійних фонди — «Твоя опора» та «Запорука». Pedan Buro активно розповідає про їхню діяльність.

У мирний час агенція готувала освітній проект, який нині переформатовує. «Ми плануємо допомагати молодим українцям розібратися з подальшим навчанням у закладах вищої освіти, розповідатимемо про правила вступу. До того ж зараз розпочинаємо зйомки соціального відео про співвітчизників, які переселились, витримали окупацію. Він показуватиме реальні історії українців, які не опустили руки та роблять усе необхідне, аби допомагати Україні та сприяти нашій перемозі. Наразі починаємо зйомки на Заході та по Києву, плануємо розширюватись», — поділилась Олена Левандовська.

Складність полягає в тому, що вся команда розкидана по країні, та на щастя, всі зараз перебувають у відносній безпеці. «Звичайно, моральний дух теж часом падає, однак ми піднімаємось знов і знов, адже розуміємо, що навіть такою краплею в морі — своєю працею — наближаємо країну до перемоги. Ми й до війни були дуже патріотичною командою, завжди націленою на соціальні проекти», — зауважив Олександр. ■

«УКРАЇНЦІ НЕ ЗДАЮТЬСЯ!
МИ ВІЛЬНІ ЛЮДИ, ЯКІ ЗДАТНІ
ШВИДКО МОБІЛІЗУВАТИСЯ,
КОЛИ В НАС НАМАГАЮТЬСЯ
ВІДІБРАТИ СВОБОДУ.
УКРАЇНЦІВ НЕМОЖЛИВО
ПЕРЕМОГТИ.
ЦЕ МАЄ ЗРОЗУМІТИ СВІТ.
ТРИМАЙМОСЯ, БОРИМО
І ПОБОРЕМО!»

МАРІЯ ЄФРОСИНІНА

У довоєнний час «Фонд Маша», заснований телеведучою, благодійницею та Почесним послом ООН в Україні Марією Єфросиніною, зосереджувався на протидії домашньому та гендерно обумовленому насильству, прагнув створити нульову толерантність до будь-якого виду агресії. Проте війна внесла свої корективи.



РЕКВІЗИТИ ДЛЯ ПРИЙОМУ КОШТІВ

РАХУНОК
В ЄВРО

Company Name
MASHA FUND

IBAN Code
UA 2730 5299 0000 0260 0300 6814 836

Name of the bank
**JSC CB «PRIVATBANK»,
1D HRUSHEVSKOHO STR.,
KYIV, 01001, UKRAINE**

Bank SWIFT Code
PBANUA2X

Company address
**Ukraine, 01033, Kyiv,
Saksaganskogo str., 27B, office 43**

РАХУНОК
У ГРИВНЯХ

Найменування
організації
ГО ФОНД МАША

Код отримувача
44150335

Назва банку
АТ КБ «ПРИВАТБАНК»

Рахунок отримувача у форматі IBAN
UA 1930 5299 0000 0260 0203 6802 273

Валюта
UAH

Наразі вся діяльність фонду спрямована на гуманітарну допомогу малозабезпеченим і незахищеним групам населення. Зокрема, допомога надається в Київській, Чернігівській, Сумській і Полтавській областях. Цільова аудиторія фонду значно розширилася, вона охоплює найбільш вразливих — жінок, дітей, літніх людей і тих, хто має особливі потреби. Серед пріоритетів на сьогодні — закрити нагальні проблеми з їжею, медикаментами, засобами гігієни, одягом для тих, хто залишається в цих областях або, навпаки, змушений переїжджати до них. Від перших днів війни фонд налаштував зв'язок з активами місцевих громад, яким допомагає (Центри матері та дитини, Червоний Хрест, лікарні, притулки, місця, де розміщують переселених із дітьми).

Уже сьогодні результати роботи фонду справляють неабияке враження: отримано та розподілено 60 тонн гуманітарної допомоги — зокрема, в десяти населених пунктах Чернігівської області, в дев'яти — у Києві та Київській області (серед них — ті, де йдуть активні бойові дії). У столиці фонд співпрацює як із самоорганізованими волонтерами, так і з громадськими установами, що опікуються дітьми з інвалідністю та підтримують самотніх бабусь і дідусів. Допомога постійно надається 450 маломобільним сім'ям та 300 родинам із дітьми, які мають інвалідність. Допомогу також отримують чотири лікарні, серед них — психоневрологічна. У Полтавській області підтримка спрямовується до Лубен і Полтави. Тут сьогодні багато переселенців, тому найактуальніші речі — це їжа тривалого зберігання та засоби гігієни. Також допомогу отримали Чугувська обласна лікарня (Харківська область) та місто Покровськ (Донецька область).

Список збільшується щодня. Нагальні потреби величезні, і, на жаль, вони не зменшуються. Насамперед йдеться про ліки, які треба приймати постійно, — вони тепер у дефіциті. Наприклад, L-тироксин для терапії щитоподібної залози. Щодня потрібні дитячі й дорослі підгузки, пелюшки, дитяче харчування для різного віку. Для центрів, де розміщують переселенок, необхідні каремати, спальники, генератори та ліхтарики. І звичайно, їжа: консерви, крупи, овочі, джеми, згущене молоко тощо.

Наразі ми відкриті для допомоги та співпраці. Долучитись можуть компанії, фірми, об'єднання людей, які здатні фінансувати закупівлю необхідного, збирати гуманітарну допомогу та надсилати до фонду, або ж готові стати волонтерами фонду безпосередньо на місцях. ■

«ЩО НАЙСКЛАДНІШЕ У РОБОТІ ФОНДУ?
НАЙСКЛАДНІШЕ — ЖИТИ У КРАЇНІ, В ЯКІЙ ВІЙНА!
ЗА ТРИ ТИЖНІ МИ НАВЧИЛИСЯ РОБИТИ
ТЕ, ЧОМУ ВЧАТЬСЯ РОКАМИ, І ЦЕ НЕ ПЕРЕБІЛЬШЕННЯ.
ЧИ СКЛАДНО НАМ? ТАКІ АЛЕ НЕ СКЛАДНІШЕ,
НІЖ НАШИМ ВОЇНАМ, ЯКІ ЗАХИЩАЮТЬ НАШ СОН».

ЕКТОР ХІМЕНЕС-БРАВО

Український ресторатор і телеведучий разом зі своєю командою забезпечує обідами українських військових і медиків та допомагає біженцям влаштуватися за кордоном.



РЕКВІЗИТИ ДЛЯ ПРИЙОМУ КОШТІВ

Beneficiary
HECTOR BRAVO

РАХУНОК
В ЄВРО

IBAN Code
UA 8830 5299 0000 0262 0590 1864 864

Account NO
5363 5423 2043 7404

Name of the bank
**JSC CB «PRIVATBANK»,
1D HRUSHEVSKOHO STR.,
KYIV, 01001, UKRAINE**

Bank SWIFT Code
PBANUA2X

Beneficiary
HECTOR BRAVO

РАХУНОК
У ГРИВНЯХ

MONOBANK card
5358 3808 8871 7777

Сьогодні ресторани Ектора Хіменеса-Браво та партнерські заклади в Києві щодня готують до двох з половиною тисяч обідів і доправляють їх нашим захисникам із лав Територіальної оборони, ЗСУ, поліції, медикам, людям похилого віку. Обіди розвозить транспортна служба за допомогою волонтерів. Команда Ектора відкрила грошові збори для закупівлі продуктів — кошти надходять з усіх куточків світу.

Сам же Ектор вже повернувся до Києва після перебування у Варшаві, де був задіяний у кількох напрямках. «Ми співпрацюємо з Українським Домом, який є некомерційною організацією. Він займається поселенням українців, опікується дітьми — допомагає знайти відповідну школу, оформити документи. Ми зустрічали біженців з України, це в основному матері з дітьми. Особисто я маю змогу консультувати в оформленні документів до Канади, адже як канадець знаю всі нюанси. Спільно з Українським Домом ми плануємо провести декілька акцій у Варшаві — залучатимемо українських жінок до приготування страв для фестивалю: всі гроші від продажу підуть на їхні з дітьми потреби», — ділиться Ектор. До того ж команда ресторатора співпрацювала у Варшаві із декількома великими мережами ресторанів, які збирають гроші на гуманітарну та медичну допомогу для України.

Ще один напрямок роботи команди — працевлаштування. Це сприяння взаємодії потенційних роботодавців у Польщі з українськими біженцями. Зайнятість дуже важлива не тільки з фінансової точки зору. Це спосіб хоч якось відволікатися від постійного потоку новин. Правда, тут теж є свій нюанс: мало хто з українців знає іноземні мови, тому часто виникає мовний бар'єр. «Найбільша складність — це моральний стан. Люди потребують підтримки. Я особисто спілкуюсь із біженцями, говорю з дітьми — деякі з них залишилися сиротами. Їм дуже потрібна серйозна психологічна допомога», — зазначив Ектор.



ОЛЬГА РУДНЄВА

Директорка
Фонду Олени
Пінчук, волонтерка
HelpUkraine.center



У середу, 23 лютого, я вийшла з дому з порожньою валізою та планом повернутися разом із мамою за три дні. Я відчувала неймовірну провину, що їду в період шаленого інформаційного напруження. Навколо — лише розмови про можливість війни. За мною по сходах волочилася моя принципово порожня валіза, я ледве стримувала сльози та найбільш за все мріяла про те, що в неділю вже буду в Києві вкотре обговорювати з дівчатами, як нас знову лякають війною. 24 лютого, коли я прокинулась за тисячі кілометрів від Києва, мій світ змінився назавжди. Три дні спроб повернутися додому, щоденні розмови з командою, постійне листування з людьми, які писали мені в усі соцмережі про свій біль, свою злість і висловлювали свою підтримку. Тиждень на Мадейрі у спробах зробити щось змістовне для України, коли сама перебуваєш у безпеці. Евакуація племінника з-під обстрілів у Києві, вивіз рідних дівчат із міста, спроби скупити всі можливі засоби тактичної медицини для хлопців на фронті та неймовірно важке й гнітюче відчуття провини за те, що я не прокидаюся від вибухів, що я не тримаю за руку тих, кого люблю, що я не допомагаю своїй команді пережити весь цей жах. Ось моя реальність першого тижня війни.

Рівно за сім днів я стояла в аеропорту Варшави. Незнайомий чоловік відвіз мене до маленького польського містечка на кордоні з Україною, я заселилася в готель разом із дівчиною, яку бачила вперше в житті, на простирадла, з яких п'ять хвилин тому встала родина українських біженців. Так почалася моя історія волонтерки HelpUkraine.center — найбільшого в Європі логістичного хабу, який приймає гуманітарну допомогу та доправляє її в Україну. Тут ми отримуємо все, що збирають пересічні європейці, передають великі іноземні компанії та громади. Команда волонтерів, яка налічує вже понад сто людей, сортує все наявне по категоріях, і того самого дня посортоване та позначене їде на склади «Нової пошти». Там це все розподіляється комісією від ЗСУ, МОЗ та Мінреінтеграції туди, де воно найбільш потрібне.

Кожного ранку я думаю про те, що ніколи в житті не мріяла працювати на складі. Кожного ранку я думаю про те, що одні джинси на місяць — то нова норма. Кожного ранку я думаю про те, що попереду черговий день, коли все несеться, зривається та стається найдивнішим способом. Кожного ранку я думаю про те, що роблю все що можу та навіть трохи більше, але все ж таки недостатньо для впевненості, що роблю все можливе. За ці дні я не відкрила в собі жодної суперсили. Я лише вкотре переконалася, що є саме тією людиною, якою завжди себе вважала. За ці дні я пережила найсильніші емоції за все життя: навчилася ненавидіти, чекати, сподіватися, жити з провинною... За ці дні я розділила своє життя на «минуле», до війни, та «наступне», після перемоги. За ці дні я навчилася жити в транзитній зоні «війна» та чекати. Чекати більше за все на світі, коли все це скінчиться і ми зможемо відбудувати своє життя... ■



Ранок 24 лютого 2022 року розділив моє життя на ДО та ПІСЛЯ. Раніше я думав, як зробити жінку красивою та щасливою. Сьогодні ж мій ранок починається із запитання: що я можу зробити для своєї Батьківщини?» — каже Андре Тан.

Наразі пошито та відвантажено адресатам понад 13 тисяч одиниць — зокрема, флісові жакети, теплий спідній одяг, спальні мішки, балаклави тощо. Київ, Черкаси, Вишгород, Вінниця, Миколаїв, Ужгород, Мукачево, Львів — фабрики цих міст задіяні у виробничому процесі. У діло пішли навіть ексклюзивні тканини з Італії по 55 євро за метр, з яких перед війною планували пошити капсульну колекцію. Але тепер вони знадобились для інших речей. «Сьогодні у пріоритеті наша армія та її повне спорядження», — наголошує Андре. Він безмежно вдячний усім, хто відгукнувся на його заклик, і не втомлюється висловлювати свою пошану й захоплення всім співробітникам, залученим до процесу, — зокрема

АНДРЕ ТАН

Команда дизайнера, яка до війни випускала жіночі колекції для 53-х магазинів по всій країні, нині спрямувала всі зусилля на виготовлення теплої одягу для армії.

ма жінкам-швачкам, які невтомно працюють у регіонах, де зараз тривають активні бойові дії.

«Без них, без їхніх героїчних зусиль нічого б не вийшло. Те, як сьогодні українці підтримують один одного, неймовірно надихає. Коли ми опублікували в соціальних мережах прохання відгукнутися, наші телефони буквально розривалися від дзвінків. Люди абсолютно безкоштовно пропонують свою допомогу. Пишаюся тим, що живу в Україні!»

Чи не найголовніше зараз, на чому команда Андре Тана планує зосередитися, — виготовлення бронезилетів. Для цього потрібні кошти на закупівлю спеціальної тканини «кордура» щільністю 1000 GSM.

Проте дизайнер також плаче післявоєнні плани. Перед війною він закінчив розробку для американського ринку спеціальної колекції RDNT, розрахованої на покоління, «яке живе у площині зовсім інших вимірів і цінностей, — миру, злагоди та любові». Цей меседж сьогодні звучить як ніколи символічно. «Саме тому я планую незабаром почати продаж колекції, а кошти спрямую на гуманітарну допомогу українцям, які цього потребують найбільше». ■



РЕКВІЗИТИ ДЛЯ ПРИЙОМУ КОШТІВ

Beneficiary
ALEKSENKO OLEKSANDRA

РАХУНОК
В ЄВРО

IBAN Code
UA 4032 2001 0000 0262 0332 6578 375

Account NO
26203326578375

Name of the bank
**JSC UNIVERSAL BANK
KYIV, UKRAINE**

Bank SWIFT Code
UNJSUAUKXXX

Company address
**41100, Ukraine, reg. Sumska,
district. Shostkynskyi, c. Shostka,
st. Svobodi, build. 27, fl. 11**

Details of payment
PRIVATE TRANSFER

Отримувач
**АЛЕКСЕНКО ОЛЕКСАНДРА
ВОЛОДИМИРІВНА**

РАХУНОК
У ГРИВНЯХ

IBAN Code
UA 7132 2001 0000 0262 0630 8059 251

Код отримувача
2929015966

Назва банку
АТ «УНІВЕРСАЛ БАНК»

Призначення платежу
ПОПОВНЕННЯ РАХУНКУ



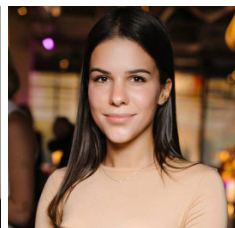
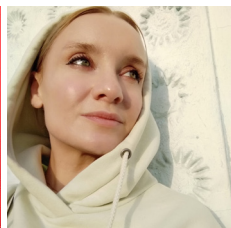
КАТЕРИНА ОСАДЧА

Разом із командою волонтерок українська телеведуча заснувала телеграм-канал «Пошук зниклих» для співвітчизників, які загубилися. Він працює від третього дня війни.



«Я БАЖАЮ, ЩОБИ СВІТ ПРО НАС НЕ ЗАБУВАВ. БАЖАЮ, ЩОБИ СВІТОВІ ЛІДЕРИ НЕ ЗАЛИШАЛИ УКРАЇНУ ТА ДОПОМОГЛИ НАМ ЗУПИНИТИ КРОВОПРОЛИТТЯ».

КОМАНДА ФОНДУ:
Світлана Гордієнко,
Юлія Віри, Оксана
Красилова,
Емма Шиманович
і Ольга Хробуст



дея його створення з'явилася, коли телеведуча почала отримувати неймовірну кількість пові-

домлень у дірект в інстаграмі із запитамі на пошук зниклих. Спочатку Катерина разом із волонтерками вирішили сконцентруватися саме на пошуку дітей — навіть канал було названо відповідним чином. Однак вже за годину дівчата зрозуміли, що заявок набагато більше, і стосуються вони всіх громадян, тож організували канал, який допомагає шукати цивільне населення України.

Протягом місяця команді вдалося знайти чимало людей і з'єднати чимало сімей. За ці тижні виконали величезну роботу — і з айтішниками, і з волонтерками: розшукали вже близько тисячі людей. «Загалом нас сімнадцять дівчат, які майже цілодобово опрацьовують заявки. Нас стає дедалі більше, щодня долучаються волонтерки. Ми також складаємо списки людей, які були евакуйовані. Зараз ми намагаємося дізнатися, хто потрапив до Білорусі та до Росії, — на жаль, такі випадки теж є. Щодня перед нами постають нові завдання, адже ми створюємо єдину базу, в якій працюватиме пошук за прізвищем/хештегом. Увесь цей час ми прагнемо уніфікувати базу, аби вона була зручною», — ділиться Катерина.

За словами телеведучої, найскладніше — це пошук інформації про евакуйованих: «Ми отримуємо перелік, написаний рукою». Процес ускладнюється ще й тим, що тисячі людей не мають зв'язку, вони налякані, перебувають у бомбосховищах, на окупованих територіях або в гарячих точках, де не припиняються обстріли. «Також я хочу наголосити: на жаль, є багато шахраїв, які шантажують людей. Це поодинокі випадки, проте ми можемо констатувати, що в Україні вже існує таке явище, як шахрайство на війні. Однак ми боремося і з цим. Складнощі нас ще більше підсилюють», — зазначає телеведуча.

Триматися та працювати заради спільної мети дівчатам допомагає взаємопідтримка та постійне спілкування. «Ми з нашою командою завжди на зв'язку. У нас є спільний чат, де ми постійно обговорюємо, як зробити наш канал ще дієвим. Сил нам щоразу додає віра в перемогу та новина про те, що чийсь рідні знайшлися або ж вийшли на зв'язок! Ми з дівчатами вкриваємося мурахами від кожного повідомлення із текстом: «Дякую, моя мама знайшлася!» — сказала Емма Шиманович, одна з волонтерок. ■

ВОЄННИЙ ЩОДЕННИК



СВІТЛАНА КРАВЧЕНКО ЗІБРАЛА ІСТОРІЇ УКРАЇНЦІВ,
ЯКІ ОПИНИЛИСЯ В НАЙГАРЯЧИШИХ ВОЄННИХ ТОЧКАХ КРАЇНИ. ІСТОРІЇ ТИХ,
ЧИЄ ЖИТТЯ НАЗАВЖДИ ПОДІЛИЛОСЯ НА ДО І ПІСЛЯ.

Мирослава МАКАРЕВИЧ, Київ

Люди залишаються. І люди їдуть. Кожен з нас робить свій доленосний вибір. І мало у кого на роздуми є час... Уже понад три мільйони українців обрали шлях тимчасового перебування поза країною, яка палає у вогні (згідно з даними на 20 березня).

Так склалося, що мешканці столиці мають особливі переваги, адже киян і Київ захищали та захищають абсолютно всі українські міста й селища — великі й маленькі. Про вибір киян залишатися в їхньому найулюбленішому місті дуже тонко висловився фотограф Ігор Гайдай: «Перше — це небажання підкорятися чужій волі... Це таке «дивне» відчуття спротиву. Друга причина дуже віртуальна за формою, але сильна за глибиною для нас. Я уявив собі, що місто полишать всі, кому страшно, — а страшно майже всім. Зостануться лише захисники. Кого вони будуть захищати?! Будинки? Асфальт?.. Якщо місто спорожніє, його тіло залишиться без душі. Це буде мертво тіло. Ще одна причина бути на місці — метафізична, бо Київ стародавнє потужне місце сили».

Під кожним словом Гайдая я також можу підписатися. Проте десять діб життя під сиренами та канонадами в самісінькому серці Києва, ритм якого відчуваю з дитинства, години мого перебування зі старенькою, дуже хворою немічною мамою та донькою-підлітком у холодному бомбосховищі, мої розмови з чоловіком та сином-студентом, які свідомо лишаються у Києві, підготували ґрунт для емоційно важкого та фізично виснажливого рішення про евакуацію жінок моєї родини.

Мій чоловік віз нас машиною до кордону з Польщею — на Краковець, під завивання сирен, крізь численні блокпости тероборони. Я безмежно вдячна нашим чоловікам усіх поколінь, які чатують цілодобово, щоб захистити свої родини, рідну землю, всіх нас. Ці янголи-охоронці щиро бажали нам щасливої дороги та радили, як безпечніше проїхати далі.

Ситуація на кордоні з нескінченними чергами авто та розгубленим натовпом, з багаттями, наметами Мальтійського хреста — це страшна матеріалізація відомої картини Пікассо «Герніка». Уже багато написано, що подекуди люди чекали перетину кордону до 60 годин і навіть більше. За 10–15 км до пункту вишикувалася черга з машин. Багато кому уривався терпець, живим ланцюгом вони протистояли різним блатним та просто нахабам, що намагалися обійти чергу.

На тлі щоденних новин про загибель дітей у мирних до 24 лютого містах України я не маю права писати про свої поневіряння на шляху до кордону. Скажу лише, що під

час довгого втомливого чекання між прикордонними пунктами України та Польщі я ледь не втратила свою 81-річну маму, яка 80 років тому, 1941-го, тримісячним немовлям вже переживала одну евакуацію... Що ж, доля похмуро усміхнулася поколінню «дітей війни».

Віддаю належне високоорганізованій Польщі, яка прийняла перші хвилі та прихистила найбільшу кількість наших біженців. Польки залучили військових, силу-силенну волонтерів. І ця сусідня держава стала не тільки тимчасовим притулком для багатьох українців, але й зручним транзитним пунктом. Крізь польські міста пройшли шляхи українців до інших європейських держав, переважно до Німеччини, яка сьогодні має більше можливостей для надання належного, соціально захищеного тимчасового притулку, ніж будь-яка інша країна Європи — зокрема, Австрія, куди цілеспрямовано їхала з частиною своєї родини я, бо в мене там мешкає рідна сестра.

Для багатьох-багатьох українців, які не мають близьких родичів за кордоном, евакуація стала певною лотереєю: одна моя колега, що після прориву з палаючого Ірпеня прямувала до Румунії, опинилася в Ірландії, а родина друзів, яка рухалася до Угорщини, знайшла вресіті-ресіт прихисток в Італії.

Абсолютна більшість у моєму оточенні — жінки та діти, які є біженцями, але не за юридичною термінологією, тому що планують якнайшвидше повернутися. Наші чоловіки й сини залишилися в Україні — і ми душею вдома, з ними.

До кордону ми їхали дорогами Вінниччини, Хмельниччини, Рівненщини та Львівщини. Земля навкруги зеленіла озимими або була дбайливо зорана. Ми навіть на мить зупинилися навпроти молодого яблуневого саду. Бо в «саду вишневого біля хати», з побіленими стовбурами дерев, чорнобривцями та мальвами всіх кольорів веселки — наш генетичний код. Саме так було, так є й так буде! 🇺🇦

Олексій РОЗБИЦЬКИЙ, Гостомель

Почалося все зранку 24 лютого. Я приїхав на роботу, вже стояв перед дверима, аж раптом керівництво надіслало мені повідомлення, що всі ми залишаємося вдома. Коли я за двадцять хвилин прийшов до вокзалу в Ірпені, щоб сісти на маршрутку, і простояв ще хвилин зо двадцять, то зрозумів — чекати не варто, люди в паніці, шалені затори. Вирушив йти пішки додому в Гостомель. Йшов годину. Тільки-но переступив поріг квартири, як над будинком почали літати гвинтокрили, пам'ятаю як зараз: 34 штуки! З балкона бачив, як бомбили аеропорт, а поруч літали два винищувачі.

25 лютого я пішов до магазину «Фора», що буквально в трьох хвилинах від мого будинку. Там перед входом я побачив російську колону — танки, БТР, БМП, КамАЗи. Так швидко, мабуть, я ще ніколи не бігав. І саме тоді почався бій на повороті до Ірпеня. Супермаркет і дві АЗС були знищені, до будинків залітали снаряди. Але наші військові таки розбили ворожу колону. В цей же час не вухали обстріли по аеропорту «Антонов», де вже висадився російський десант.

У наш двір увірвалися кадировці. Під будинками стояли російські танки, автомобілі й БТР. Побили всі наші телефони, ноутбуки, планшети, чоловіків зігнали в одну сторону, жінок — в іншу. І тут я подумав, що це кінець. Вони обшукали нас, а головний сказав нам взяти їжу, воду, теплі речі й спуститися в підвал, де ми зрештою просиділи п'ять діб. Якось ми з батьком вийшли по воду. Я через паркан глянув, а там стоять двоє з автоматами. Кажу батькові: «Може, почекаємо?» На що батько відповів: «Йди спокійно, не поспішай, нам же вода потрібна».

Коли ми підійшли, батько запитав: «Вода ещє есть?» — «Есть», — почули ми. Вони закрутили бутлі та пішли, а ми набрали води й закурили. За нами вибухи, над головою літають снаряди, а ми зайняті своїми справами. Доки був газ, готували вдома, в іншому підвалі сиділи дві сім'ї з малими дітьми, ми носили їм поїсти гарячого. Пекли вдома хліб і роздавали дітям. Двічі хотіли втекти і на п'ятий день таки наважилися. Зрозуміли: чого сидіти? це вони до нас прийшли, а не ми до них. І вже було нестрашно. Ми почали виводити всіх з підвалу. Я йшов попереду метрів за сорок від колони, перевіряв розтяжки, а батько вів дітей, жінок і бабусь. Минали все: ліси, поля, розвалені будинки. Коли дійшли до мосту на повороті до Ірпеня, почули голос: «Йдіть вздовж дороги нагору до зеленої будівлі, швидко!» Коли ми побачили шеврони ЗСУ та прапор України, нам стало трошки легше. Але раптом прилетіли снаряди з мінометів, один впав метрів за 10–15 від мене. Якби не паркан, я б зараз не писав цього щоденника. Ми підійшли до «зеленої будівлі» (то була «Фора»), туди підїхали наші хлопці, і ми швидко завели людей в автобус. Я заскочив теж, щоб доставити їх у безпечне місце й повернутися за іншими. Наші захисники дали кожному консерви, хлібці та по пляшці води. Розумієте? Не ми їм, а вони нам. Передали інформацію, де вони стоять, і поїхали на вокзал до Києва.

За перші дні війни я навчився розрізняти, яка техніка стріляє. Якщо вибухи далеко, то лишався біля будинку, курих. Якщо ж свистіло вже зовсім поруч, то мав три-чотири секунди, щоб заховатися. Зараз я перебуваю у відносній безпеці, далеко від Гостомелі. Працюю, щоб підтримувати економіку країни, та допомагаю захисникам як можу. Я сам би пішов до ЗСУ, але мені відмовили, оскільки я не служив. У ТрО також сказали, що в них усе укомплектовано. Тому залишається вірити в них, що я й роблю. А також вірити в найкраще. Лише бусі були живі, а все інше — відбудуємо. ■

Юлія СУЛАЦЬКА, Маріуполь

Я прокинулась о п'ятій годині ранку від вибухів і сигналізації. На хвилину мені здалося, ніби щось трапилось у будинку. Я глянула новини, зв'язалася з рідними й спробувала заснути. О 7.16 (я чітко запам'ятала цей час) мене розбудив мій хлопець Тимофій зі словами, що вибухи стають сильнішими. Його, механіка провайдер-компанії, викликали ремонтувати оптичну магістраль. Уже на місці він побачив пряме попадання снаряду в будинок: працювали пожежники, біля паркану лежали понівечені осколками тіла місцевих жителів.

Я намагалася дистанційно працювати, але вибухи не вщухали по всьому місту, тож я почала збирати тривожну валізу. Моя подруга запропонувала їхати до неї. Там ми і пробули з 24 лютого до 17 березня. Певно, якби не вона, ми навряд чи zostалися живими. В її підвалі нас ховалося десятеро, разом із вагітною жінкою та двома дітьми. Також з нами були двоє котів, собака і хом'як. Трохи ліків та їжі ми забрали з дому, децю докупили на оптовому ринку, доки його не розбомбили (три мішки картоплі, буряк, капуста, моркву та цибулю). Згодом продукти майже закінчилися. У перші дні ми ще встигли замовити воду в службі доставки. Потім ходили до струмка завширшки 60 сантиметрів, що витікав посеред очерету, там збиралося багато людей. Вода була дуже гіркою, але ми дякували й за це. За тиждень до від'їзду добрі люди дозволили нам набирати воду в їхній криниці, вже менш гірку.

Восьмого березня ми приїхали додому забрати речі. До сусідів прилетів снаряд, тож вся наша квартира стояла в будівельному пилу. У підлозі сусідньої квартири була діра, під ногами все хиталося. Доки ми намагалися зібратися, стіна в будь-яку хвилину могла скластися вдвічі. Двері в одну з кімнат майже злетіли з петель, в іншій кімнаті в стіні виднілася велика тріщина. Тимофію довелося кулаком вибивати двері в комору, а я порізала руки рештками скла. І хоча це житло ми винаймали, нам боліло не менше. Ми прожили там щасливих п'ять років і жили б ще скільки. Але...

Понад тиждень ми нічого не знали про евакуацію, місто накривали авіаудари, працювала артилерія, зв'язку не було, на вулицях лежали тисячі вбитих людей. Я гортала фотогалерею в телефоні, доки не розрядила його. Це було єдине нагадування про інше життя.

16 березня був нанесений удар по госпіталю та басейну «Нептун», який ще навіть не встигли відкрити. Ми з Тимофієм вирішили, що так більше не може тривати: треба щось робити, наші життя тільки починаються, і ми не дозволимо їх забрати. Ніч була дуже гучною, ми майже не спали: підвал-дім-підвал-дім. Зранку ми вдвох наважилися на розвідку: не йшли, а майже бігли. Місто було охоплене димом, центр палав. Йшли повз скло й руїни, бачили колону авто з білими ганчірками, людей, які набирати воду з підбитого басейну, розграбовані магазини, багато сміття, будинки без вікон. Якщо уявити найстрашніший сон у моєму житті, це був він.

Ми звернулися до купки чоловіків, які показали нам СМС у телефоні, ми спробували його запам'ятати. Там йшлося, що о дев'ятій ранку від Драмтеатру виїжджає колона в бік Бердянська й Запоріжжя. Хто не встигне до шостої вечора, нехай укриється в найближчих селах. Ми прибігли додому, розповіли всім про зелений коридор і почали збирати речі. Весь день хлопці шукали бензин. Не описати, як я чекала на 18 березня. Як боялася, що бомба впаде на наш будинок, що нас накриють «гради», як молилася, щоб нам вдалося виїхати.

Зранку 18 березня чоловік подруги дізнався, що до міста підірвані всі мости. Тобто наш район був відірваний від виїзду (зелений коридор насправді ніким не контролювався). Але ми вирішили спробувати, і один міст таки виявився цілим. Я дивилася у вікно автомобіля і не впізнавала наш Маріуполь, від нього лишилися одні руїни. Про Драмтеатр нагадували лише стіни — пряме бомбардування з літака. Там ховалися мирні жителі. Ми проїжджали будинки й автомобілі у вогні, покинуті коляски на дорогах, людей, які йшли пішки на блокпост. Побачене відірвало мене від реальності.

Дорогою ми застрягли на блокпосту — ворожому, не нашому. Нас перевіряли так ретельно, наче ми не на своїй землі. Кілометр за кілометром ми їхали з одним питанням: коли вже буде Україна? До Запоріжжя прибули майже з нульовим баком. І вперше за довгий час заснули в тиші.

Доки йде війна, я ні на йоту не почувуюсь у безпеці. Я боюся кожного шурхоту, телефонних дзвінків, криків дітей. Коли чую звук автомобіля під будинком, падаю на підлогу: раптом це не наші? Раптом вони розстріляють мене? Я не знаю, як довго мені доведеться одужувати. Страх війни зі мною тепер назавжди.

У мирному Маріуполі було все: досвідчені лікарі, розгалужена інфраструктура, нові фонтани, красиві площі й добрі люди. У нас була робота, житло, мрії. Цього нічого більше немає. Ми в чужому місті, нам треба все починати з нуля. А мій стражденний Маріуполь, де тисячі голодних людей досі бояться вийти з підвалів, потребує евакуації та гуманітарної допомоги. Я навіть боюся думати, яким я побачу місто, коли наважусь повернутися. Адже бомбардування тривають донині... ■

Юлія ГЛІЧЕНКО, Чернігів

Нашій сім'ї пощастило, бо ми з мамою запасливі господині. До центрального АТБ стоять черги по сімсот осіб, дехто приходять о п'ятій ранку, щоб просто зайти в магазин, а про хліб годі й казати. Ми поки обходимося тим, що є. Мій чоловік ходив на базу купити борошна, так йому дорогою дали ще й п'ять курей-бройлерів, тож ми наварили тушонки. А я за кілька днів до війни купила по акції два кілограми червоної риби на бутерброди та заморожених овочів, цим зараз і харчуємося. Також нам допомагають волонтери, підвозять гуманітарну допомогу. Вчора я отримала упаковку цукерок і крем-супу, велику пачку мюслі, йогурт, кілька пакетів мівіни. До Чернігова усі мости зруйновані, доставити нам будь-що стає все складніше. Легкові автомобілі могли проскочити пішохідним мостом, але сьогодні його теж розтропили.

Зранку 24 лютого я вийшла погуляти з п'ятирічним сином і побачила велику колону військової техніки, а вже в обід у місті пролунала сирена, за нею — вибухи. Ми живемо в багатоповерхівці, тож разом із сусідами вирішили перебраться в наш приватний будинок на околиці. Ніч минула ніби спокійно, а о шостій ранку будинок почав труситися. Брат, який вивозив свою дружину в село неподалік, порадив нам тікати багато танків». Ми повернулися у квартиру, але спокою там не знайшли, вибухи ставали дедалі гучнішими. Вирішили їхати до моїх батьків, які живуть у приватному будинку в центрі Чернігова. Так опинилися під одним дахом я, чоловік, син, мої мама, тато, дідусь і бабуся. Час від часу ми з чоловіком навідувалися до нашої квартири: прийняти душ, взяти дитині іграшок і перевірити, чи не вдерлися мародери, бо живемо ми на першому поверсі. Так само було і 28 лютого. Тільки-но я вийшла з ванної кімнати, як прилетіло в районку лікарню — саме навпроти нашого будинку. Мене знесло ударною хвилею, на балконі вибило скло...

Згодом у квартирах не стало опалення й води. З каналізацією ситуація така — можна сходити тільки по малій потребі та змити водою з річки, для великої викопані вуличні туалети. Поруч із під'їздами люди облаштували польові кухні — жінки варять каші й борщі, а чоловіки з дітьми на руках гріються біля багаття, бо у квартирах лише п'ять градусів тепла. Усі дуже згуртувалися, питають, що й кому треба.

назавжди закарбувалися дві найстрашніші ночі — 17 і 23 березня, тоді стріляли найбільше. Учора три години поспіль падали бомби. Я повністю розрядила телефон, коли дивилась тільки на годинник, — молилася, щоб це було востаннє. Ми вже знаємо, хто стріляє й чим. Знаємо, що о двадцять третій годині, о другій і третій ночі з'явиться ворожий літак. Коли я піднімаюсь на дах літнього душу, бачу, як палає все місто. У нас тепер завжди щось горить... ■

Щоб помитися, ми набираємо воду в річці Стрижень. Між собою ми називаємо її смердючкою, тому що туди всі скидають сміття, шини й ганчірки. Також збираємо на вулиці дощову воду. У приватному секторі колодязів немає, а в черзі до централізованих колонок треба стояти години дві, щоб набрати два відра для приготування їжі. Тож доводиться дуже економити: помилися, злили воду в тазок, щоб сину можна було вночі змити туалет.

Перші чотири доби ми ховалися в погребі, доки всі не захворіли. Зараз втікаємо в маленький коридор. Коли не стріляють, син грається на вулиці, ліпить пасочки. Після обстрілів вишок деяких мобільних операторів просто не існує. А я, щоб зловити будь-який зв'язок, лізу на літній душ. Неподалік сидять хлопці в окопі, ми носимо їм каву й цукерки, дякуємо й просимо триматися. Війна об'єднала нас усіх.

У нашу багатоповерхівку був приліт, але квартира наче вілліла, наш приватний будинок теж потрапив під обстріли. У будинку, де ми живемо зараз, немає ні світла, ні води. Але у нас є газовий котел, завдяки чому ми можемо готувати їжу. Рашистів у самому Чернігові зараз немає, вони стоять на підступах. Днів десять тому вони розбомбили цвинтар на околиці міста й капличку, в якій відспівують померлих. Там ховалися люди, їх потім ще довго не могли витягнути рятувальники через безперервні обстріли. Звідси нам видно і чути мобільний крематорій, який російські війська розгорнули в Седневі (30 км від Чернігова).

Ми із сім'єю віримо в краще і нікуди втікати навіть не думаємо. Моя мама намалювала календарик до 7 квітня (десь почула, що саме тоді закінчиться війна) і разом з онуком викреслює дні. Недавно син підбіг до мене: «Мама, я намалював малюнок. Це Путін і Лукашенко, а зверху на них випорожнюються пташки». Це смішно, але діти по-своєму війну переживають.

Тримаємося, бо в інших містах ситуація ще гірша. Якщо в Чернігові гуманітарна катастрофа, то Маріуполь зовсім стирають з лиця землі. Але в моїй пам'яті

Ольга КЛИМЕНКО, Волноваха

Війна постукала в наш дім ще 2014 року, коли РФ почала нахабно проводити псевдореферендуми та поставила при обласній адміністрації своїх хлякводів. Проте завдяки ЗСУ, СБУ та українським добровольцям Волноваху відстояли, а лінія фронту зупинилася за 10–15 км від нас. Хто б міг подумати, що через вісім років війна прийде до нас знову...

24 лютого ми прокинулись о 4.30 від вибухів і почули по телевізору про російське вторгнення. Півтори доби здавалося, що нічого страшного не відбувається: працювали майже всі продуктові магазини, аптеки, люди знімали готівку в банкоматах. Проте вже о 15 годині 25 лютого місто обстріляли «градами». Мені подзвонила мама і сказала, що в їхній дім щось прилетіло. Ми прибігли туди — наші рідні просто дивом залишилися живі! Я забрала 75-річну маму (вона діабетик, перенесла два інсульти) та 81-річного батька до себе у квартиру на другий поверх. Спускатися в підвал вони не мали сил, тож їхнім укриттям стала спальня, де було дві стіни та бокове вікно — єдине, яке виціліло. Ми ховалися в підвалі будинку, де разом із нами було ще двадцять людей, і бігали нагору до батьків.

26 лютого помер батько мого чоловіка. Поліції в місті вже не було, тож у лікарні нам сказали, щоб смерть засвідчили наші сусіди. Коли ми купували домовину, в центр міста прилетіла ракета і завдала такого удару, якого я не чула за все своє життя. На цвинтар нас не пустили, та й було страшно: обстріли не вщухали. Тому ми вирішили тримати домовину з батьком у машині в гаражі. Тільки-но ми зачинили гараж, як снаряд прилетів у наш дім. Надії на те, що батьки виціліли, у нас не було. Але Господь знову врятував їхні життя.

27 лютого в мене був день народження — 44 роки. Ніч і ранок минули без вибухів, ми вийшли з укриття і прибрали у квартирі скло — наслідки від снаряда. На щастя, ще був зв'язок, ми заряджали телефони від акумулятора в сусідів. Вони вже збиралися виїхати, але я вмовила їх не поспішати. Аргументами послужили запаси продуктів і води (цього ми навчилися ще 2015 року), а також небезпека їхати без зеленого коридору. Тільки-но ми прийняли рішення перечекаати, як місто знов обстріляли. Слава Богу, нам писали діти, що коридор таки планується. І ми почали готуватися до виїзду.

28 лютого ми поховали батька у дворі, вглиби лише на штих лопати. Нас гризло відчуття провини, що так не можна. Але вибору не було. Ми спакували речі в автівки (добре, що вони були на ходу). Хтось подзвонив сусідці та порадив писати на білих аркушах слово «Діти», вішати білі простирадла й чекати дзвінка. Десь о 10 годині нам «дали відмах» на виїзд (у місті ще був зв'язок, але газогін уже розтроцили). Як ми дізналися пізніше, ніякого коридору насправді не існувало. Наші військові просто не відповідали на обстріли, і в ці 15 хвилин ми встигли вискочити з міста. Воно виглядало як після апокаліпсису, я такого навіть в кіно не бачила. Але те, що там лишилися українські вояки і показували напрям для виїзду, давало надію, що Волноваха вистойть. Ми їхали не озираючись, в нікуди, аби подалі від того безглуздя. Усі ми вдв'ятох зупинилися в будинку нашого друга, спасибі йому за прихисток.

Та мої старенькі батьки досі відмовляються вірити, що їхнє житло зруйновано, і щодня збираються додому.

Нині стоїть сморід на всю Волноваху: в кожному дворі ростуть могильні пагорби, тіла вбитих людей лежать на вулицях міста. На тлі такого жаху моя провина за поховання батька поступово вщухає.

У Волновасі — катастрофа! І доки місто залишається окупованим, не буде світла, газу, води, тепла, зв'язку. Там вже немає магазинів, аптек, із семи шкіл більш-менш виціліла одна, дві лікарні зруйновані. Окупанти привозять «гуманітарку», за якою треба відстояти декілька годин черги. Комендантська година починається з 14.00, щоб протягом світлового дня грабувати домівки. Нелюди навіть не планують налагоджувати життя місцевих, у них інші завдання: перейменування вулиць, концерти в рашистському дусі. Дуже небезпечно для тих, хто не зміг виїхати і всі вісім років мав відкриту громадянську, проукраїнську позицію. Кожен боїться, що окупаційна влада почне мобілізувати чоловіків воювати проти України.

Уже понад місяць ми не вдома, а серце, розум і душа — з Волновахою. І хоч такого міста тепер майже не існує, там залишилися тисячі людей, які потребують достойного життя. А ми вперто віримо, що неодмінно повернемося і відбудуємо наше рідне місто — місто-герой Волноваху! ■

НЕЗЛАМНА

У ЗВИЧАЙНОМУ ЖИТТІ
АЛЬОНА БУШИНСЬКА
— ЗІРКОВА ВІЗАЖИСТКА,
ВОНА ПРАЦЮЄ З
УКРАЇНСЬКИМИ АРТИСТАМИ
ТА РОЗВИВАЄ ВЛАСНИЙ
БРЕНД КОСМЕТИКИ.
СЬОГОДНІ Ж ЗАМІСТЬ
ПОМАДИ ТА ХАЙЛАЙТЕРА
ІЗ БЛИСКІТКАМИ АЛЬОНА
ТРИМАЄ В РУКАХ АВТОМАТ.
У ПЕРШИЙ ЖЕ ДЕНЬ ВІЙНИ
ДІВЧИНА ЗА ВЛАСНОЇ
ІНІЦІАТИВИ ВСТУПИЛА
ДО ЛАВ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ
ОБОРОНИ КИЄВА.
ЯКИМ СТАЛО ЇЇ ЖИТТЯ ТА
ЧОГО, ВЛАСНЕ, ЇЇ НАВЧИЛА
ВІЙНА, АЛЬОНА РОЗПОВІЛА
В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ELLE.



Командиру військової частини А7376
підполковнику ЮЩІКО Віктору Васильовичу
Бушинської Анни Сергіївни
(прізвище, ім'я та по батькові)
[Redacted]
(реєстраційний номер облікової картки платника податків)
[Redacted]
(адреса проживання або реєстрації)
(обліковий номер телефону)

ЗАЯВА
Бушинська Анна Сергіївна
(прізвище, ім'я та по батькові)

прошу розглянути мою кандидатуру для прийняття у добровільному порядку на службу у
військовому резерві Збройних Сил України, укладання зі мною контракту про проходження
служби у військовому резерві Збройних Сил України та призначення на посаду

(позаді за штабом воєнного часу)

« 24 » лютого 2022 р. (дата)
(підпис) Анна Бушинська (ім'я, прізвище)



ELLE В який момент ти зрозуміла, що почалася війна?

Альона Бушинська Вранці 24 лютого до мене в Київ з Одеси мали приїхати мама й сестра — вони планували залишитись тут на тиждень для навчання. Я зібралася на вокзал їх зустрічати, але коли побачила сильні затори, зрозуміла, що почалася паніка. Затори тривали з шостої ранку до другої години дня. Я не відчувала якихось сильних емоцій у цей період, але чітко усвідомлювала стан людей навколо себе. У той момент я пробігла свої заспокійливі десять кілометрів і просто дочекалася рідних вдома — вони дісталися до мене на метро.

ELLE Коли ти вирішила долучитися до рядів ТрО?

А. Б. У перший же день в інтернеті я переглянула декілька роликів про самооборону, почитала статті про Нацгвардію — хотіла зрозуміти, яким чином жінки можуть брати участь і взагалі бути корисними. Далі я зателефонувала до найближчого військкомату. Вже за годину була там, потім повернулася додому, а ще за годину мені зателефонували й викликали до військкомату. Напевно, це були найстрашніші дві хвилини, адже я дозволила собі похитнутися. Уявила, що відбудеться, коли я відмовлюсь і залишусь вдома. Мені стало неприємно від власних думок, тож я збрала речі та виїхала.

ELLE Як проходить день дівчини з ТрО?

А. Б. Якщо день мирний і не починається з першими ракетами, то зазвичай ми навчаємося тактичній медицині, спілкуємося з волонтерами, допомагаємо на інформа-

ційному фронті. Якщо ж день все ж таки починається з ракетних атак, ми негайно стрибаємо в берці, хапаємо автомат і діємо за інтуїцією: або біжимо в укриття, або шикуються та чекаємо команди.

ELLE Чи тримала ти раніше зброю в руках?

А. Б. Я лише один раз стріляла в тирі. А ось мій тато, до речі, — КМС зі спортивної стрільби, бабуся — майстер спорту. Крім того, мені дуже подобається естетика військового спорядження.

ELLE В які моменти буває страшно?

А. Б. Звичайно, страшно буває — коли щось трапляється вперше і від цього може залежати чиєсь життя.

ELLE Опиши людей, які сьогодні тримають оборону пліч-о-пліч із тобою.

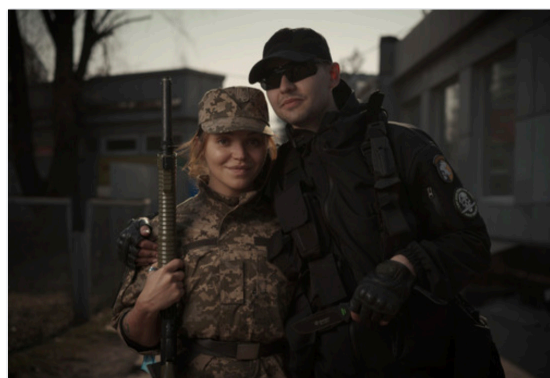
А. Б. Сьогодні зі мною поруч сімдесят дев'ять бойових медиків. За час війни я знайшла тут подруг і друзів. Це люди, з якими в мене збігаються головні цінності. Ці люди — відважні, сміливі, спритні та мають чудове почуття гумору.

ELLE Чого тебе навчила війна?

А. Б. Війна виявляє людей і дуже загострює адекватність світогляду. Війна руйнує, забирає, але й очищає. Війна об'єднує людей і відкриває найкрасивіші куточки душі.

ELLE Що б ти хотіла сказати всьому світу?

А. Б. Створюйте у свідомості майбутнє нашої країни. Не марнуйте час! Насолоджуйтеся кожною хвилиною, поки живі ви та ваші близькі. ■





Diesel виступає за мир в Україні.
Разом із материнською компанією OTB та OTB Foundation
ми висловили свою безумовну підтримку організації
UNHCR (Агентство ООН у справах біженців),
аби допомогти тисячам тих, хто був змушений
покинути рідну країну.
Ми глибоко стурбовані трагічними подіями в Україні
й солідарні з усіма людьми,
які наполегливо закликають до миру.





МІЦНА ВИТРИМКА

ВІД МОМЕНТУ, КОЛИ РОСІЯ НАПАЛА НА УКРАЇНУ,
МИ НЕ ТІЛЬКИ ЗАХИЩАЄМО НАШІ ТЕРИТОРІЇ, РЯТУЄМО
МИРНИХ ЖИТЕЛІВ, АЛЕ Й БОРОНИМО СВОЇ КУЛЬТУРНІ
ЦІННОСТІ. ЯКІ ХРАМИ ТА МУЗЕЇ ОПИНИЛИСЯ
В ЗОНІ БОЙОВИХ ДІЙ, НАСКІЛЬКИ МАСШТАБНИМ
ВИЯВИЛОСЯ РУЙНУВАННЯ КУЛЬТУРНИХ ПАМ'ЯТОК,
ДІЗНАВАЛАСЯ **КАТЕРИНА ПОПОВА**.

Українці — волелюбний народ. Ми віками виборювали незалежність — із доби козаччини до наших днів. Сергій Плохій у своїй роботі «Брама Європи», присвяченій історії України, зазначив: у грудні 1991 року наші громадяни масово проголосували за незалежність і в такий спосіб відправили Радянський Союз на смітник історії. Тодішні події в Україні мали масштабні наслідки для міжнародної спільноти та насправді змінили хід історії: вже за тиждень після референдуму розвалився СРСР, а президент Джордж Буш оголосив про завершення довготривалої, виснажливої холодної війни.

Сьогодні, у 2022 році, Україна знову виборює свою незалежність і захищає всю Європу. Увесь світ визнає агресію Путіна проти українського народу та й взагалі проти цивілізованих відносин між державами.

Тож, безумовно, кожен українець має знати свою історію: перебіг подій у боротьбі за незалежність, хід думок політичних лідерів (адже все повторюється, як ми бачимо) і, нарешті, культурне надбання рідної землі. Це усвідомлення сприяє нашому самопізнанню та ідентичності, нашому прагненню відкривати невідомі сторінки української державності, вивчати давні традиції та духовне коріння.

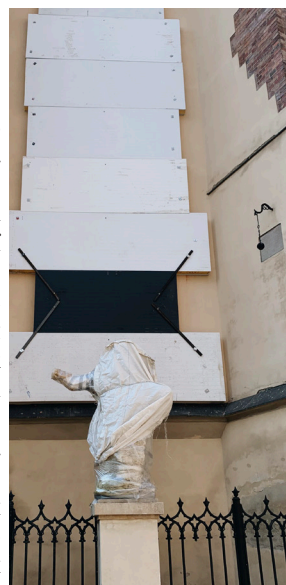
Об'єкти культурної спадщини — мовчазні свідки нашої багатовікової історії, хранителі духовних і матеріальних цінностей — відіграють найважливішу соціальну роль, що в умовах розбудови незалежної України та пробудження національної самосвідомості є основою пізнання минувшини, всебічного осмислення життя народу.

За кількістю пам'яток Україна належить

до країн із багатим історико-культурним надбанням. На державному обліку перебуває понад 147 тисяч пам'яток історії, архітектури, археології, містобудування, монументального мистецтва. Чимало з них мають загальнодержавне значення, а такі як Києво-Печерська лавра та Софія Київська за рішенням ЮНЕСКО занесені до списку об'єктів Світової культурної спадщини.

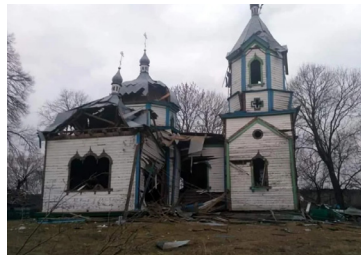
Сьогодні від російської навали потерпає не тільки народ України, але й пам'ятки архітектури. Серце крається від новин, як несамопитий ворог щодня руйнує наші культурні здобутки. Трагічні події завдали непоправного цивілізаційного лиха для всього світу. Як зазначив генеральний секретар Німецької комісії у справах ЮНЕСКО Роман Лукшайтер в інтерв'ю DW, його колеги з інших Національних комісій вкрай стурбовані долею семи об'єктів Всесвітньої спадщини, що знаходяться на території України, та рішуче засуджують напад Російської Федерації на Україну. «Коли визначні пам'ятки під загрозою, — говорить Лукшайтер, — йдеться і про загрозу культурній самобутності країни, а також про загрозу надбання всього людства».

Ворожі обстріли й бомбардування майже повністю зруйнували цілу низку українських міст: Волноваху, Охтирку, Ізюм, Маріуполь. Катастрофічних пошкоджень зазнали Харків, Суми, Чернігів. Зараз від ракетних атак страждають Київ, Миколаїв, Запоріжжя, інші міста. Міністерство культури та інформаційної політики має лише приблизне уявлення про масштаби руйнувань культурних і релігійних об'єктів. Заступниця міністра культури Катерина Чуєва зазначила, що бомбардування призводить не тільки





Донецький академічний обласний драматичний театр у Маріуполі.



Вгорі: зруйнована церква Різдва Пресвятої Богородиці на Житомирщині; праворуч: театр у Маріуполі після російських бомбардувань 18 березня 2022 р.; ліворуч: Музей українських старожитностей В. В. Тарновського у Чернігові після та до бомбардування.



до жертв серед мирних жителів — воно також знищує нашу спадщину по всій території України. Низка історичних міст станом на 17 березня перебувають в облозі, деякі окуповані.

Від початку війни загарбники пошкодили в Україні щонайменше 28 релігійних споруд, вибухова хвиля зруйнувала Історико-краєзнавчий музей в Охтирці, Музей українських старожитностей Василя Тарновського в Чернігові (який вистояв у Другу світову війну, але не вцілів під час російської агресії), постраждав і монумент ХХ століття — колишній кінотеатр імені Щорса. Окупанти розстрожили «Садибу Попова» у Василівському районі Запорізької області: директорка музею Ганна Головка повідомила, що росіяни виламали двері, побили вікна і знищили все, що потрапляло їм на очі. Внаслідок авіаудару постраждала Святогірська лавра на Донеччині, ворог пошкодив будівлю Харківського університету, знищено дерев'яну церкву Різдва Богородиці 1862 року на Житомирщині. Російські загарбники скинули бомбу



на Драматичний театр Маріуполя, де від обстрілу ховалися сотні жителів міста, в тому числі й діти. Також вороги стерли з лиця землі будівлю вокзалу в Охтирці, яка пережила 1943 рік, але не вистояла у 2022-му. Росіяни також знищили Художній музей ім. Архипа Куїнджі в Маріуполі (всередині не було оригінальних картин майстра, проте там зберігалися копії, написані Андрієм Яланським та Олександром Ольховим. Окрім них у музеї були роботи Івана Айвазовського, Миколи Глуценка й Тетяни Яблонської). Також під Києвом згорів музей із роботами мисткині Марії Примаченко (на щастя, самі картини вдалося зберегти). Перелік зруйнованих, понівечених архітектурних і релігійних пам'яток, про які наразі відомо, жахає кожного українця.

Вдалося вивезти за межі країни проект художника Павла Макова, який цього року презентуватиме Україну на Бієнале у Венеції. «Робота, яку ми там представляємо — «Фонтан виснаження. Asqua Alta» Павла Макова, — складається з двох частин: 78 бронзових воронок і платформ, до якої вони кріпляться. Ще до війни ми зрозуміли, що за евакуацію воронки відповідатиме одна з кураторок — Марія Ланько, яка зберігала їх у себе вдома. Нашою метою було представити Україну на міжнародній мистецькій арені, попри будь-які перешкоди, в тому числі війну.



Вгорі: будівля факультету Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна після обстрілу з боку Росії; ліворуч: Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна; внизу: зруйнований пам'ятник жертвам Голокосту під Харковом, березень 2022 р.

На другий день після початку російського вторгнення Марія завантажила воронки в машину і, як більшість українців, вирушила на захід. Після тижневих переїздів різними містами Західної України вона перетнула кордон із Румунією та вирушила до Європи. Нещодавно вона дісталася Венеції, де проходитиме бієнале. В Італії команда павільйону планує відтворити початковий проєкт фонтану, попри те що платформу для нього, на жаль, не вдалося вивезти з Києва», — прокоментували куратори Лізавета Герман, Марія Ланько та Борис Філоненко.

Своїми думками про варварське руйнування історичного надбання нашої країни та майбутнє її культури поділилася і громадська діячка, галеристка, засновниця Spivakovska Art:Ego gallery, керуюча партнерка Mandarin Maison art gallery Ліка Співаковська: «Вже зрозуміло, що головною метою окупантів є знищення української нації, її цінностей, її вільного духу. Тому





Вгорі: пам'ятник княгині Ользі, апостола Андрію, Кирилу та Мефодію в історичному центрі Києва; праворуч: площа перед Оперним театром та пам'ятник дюку де Рішельє в Одесі.

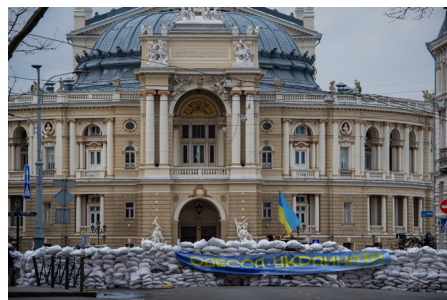
мистецькі об'єкти стають чи не найпершими у ворожому списку. Вже в перші дні вони атакували будівлю з роботами Марії Примаченко, видатної художниці, роботи якої є символом квітучості та родючості нашої землі, свободи й волевиявлення. На щастя, місцеві жителі встигли перед тим винести та зберегти роботи.

Але українці отримали підтримку ЮНЕСКО — міжнародної організації, яка опікується культурними пам'ятками по всьому світу. Будівлі будуть відновлені. Першою рукою допомоги простягла Італія, яка запропонувала відбудувати театр у Маріуполі, розтрощений окупантами.

Наразі питання культурної спадщини розглядається у двох площинах: збереження того, що є багатовіковим надбанням, та формування нової культурної історії України. Для художників сучасності облаштовують дедалі більше артрезиденцій в Європі, де вони можуть жити та творити, також для них запроваджують програми фінансової підтримки. Це буде надпотужна нова культурна хвиля. Твори цього періоду увійдуть до колекцій світових музеїв. Я впевнена, що за ними майбутні покоління вивчатимуть історію мистецтва».

По всій Україні історики та музейники щосили намагаються врятувати історичні пам'ятки: скульптури, які не можна демонтувати, реставратори обмотують скловатою та вогнетривкою тканиною, встановлюють захисні екрани, обкладають мішками з піском.

Зберегти історичне надбання — одне з найважливіших завдань у Львові. Ансамбль історичного центру міста охороняється ЮНЕСКО і занесений до списку Світової спадщини від 1998 року. Я на власні очі спостерігала, як вітражі будівель обладнують екранами від ударних хвиль (на випадок, якщо бойо-



ві дії, не дай Боже, перенесуться і сюди), а деякі пам'ятники взагалі демонтують чи обгортають плівкою, вогнетривкими та захисними матеріалами. Щоб урятувати від бомбардувань і можливих вуличних боїв із російськими окупантами, мішками з піском обклали двохсотлітню скульптуру дюка де Рішельє на Приморському бульварі в Одесі, — так само як і найбільшу в Європі колекцію половецьких статуй «Вартові степу» у Дніпрі. Більшість колекцій, що містить майже сотню кам'яних баб, розташована просто неба поряд з історичним музеєм імені Д. Яворницького. Наразі у сховищах перебувають усі музейні експозиції.

Кандидат історичних наук, виконавчий директор Українського культурного фонду Владислав Берковський наголошує, що за місяць війни загарбники знищили та пошкодили майже сто



Волонтер огортає пам'ятник Богдану Хмельницькому в Києві.

об'єктів культурної спадщини в Україні, розграбували музеї, які знаходяться в окупованих Росією населених пунктах України. Щоб зберегти колекції, мистецькі заклади по можливості евакуюють експонати, переміщують їх до укриття. Звісно, в таких умовах говорити про нормальну виставкову чи дослідницьку роботу музеїв або архівів не доводиться, тому ці установи активізують свою діяльність з організації віртуальних виставок. Важливим є створення експозицій, які спростовують російську дезінформацію про Україну та її історію. Бойові дії та руйнування призвели до того, що чимала кількість діячів культури змушена була евакуюватися, зокрема і за кордон.

Але сьогодні одним із найголовніших завдань для українців є збереження та відбудова визначних пам'яток. Як вважає Владислав, після перемоги України ми

маємо чітко усвідомити, що не всі митці повернуться додому і не всі зможуть найближчим часом відновити свою творчу діяльність. Проте за належної фінансової підтримки протягом трьох-чотирьох років ми здатні надолужити той рівень, що мали перед війною. Звісно, тут не йдеться про території, які перебували під російською окупацією: там відбудувати доведеться щонайменше п'ять або навіть десять років.

Зараз же нам слід щосили берегти Україну, своїх близьких, дітей, підтримувати наших воїнів, вірити в себе і в якнайшвидшу перемогу. Наші нинішні вчинки так чи інакше увійдуть в історію. Майбутні покоління оцінюватимуть усіх нас — кожного політика, кожного лідера, кожна націю. Ми будемо жити, будемо відроджувати нове життя, нові сенси та нову країну! ■

VAGABOND

SHOEMAKERS

Наразі мода — те, чим ми переймаємось якнайменше.

Однак мода — це перш за все складова світової культури.

Це свобода самовираження й творчості.

І якщо ми зможемо хоча б на мить відволікти вашу увагу від того,
що зараз відбувається у світі, ми будемо дуже раді,
що нам це вдалося.

Ви не самотні. Ми разом із вами!



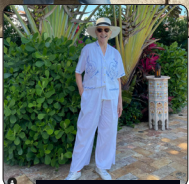


STAND with UKRAINE

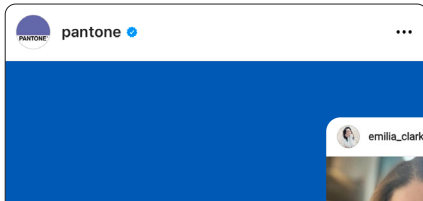
КУЛЬТУРНІ Й СОЦІАЛЬНІ УСТАНОВИ ОБ'ЄДНАЛИСЬ
НА ЗНАК СОЛІДАРНОСТІ З УКРАЇНОЮ. У НЕПРОСТІ ЧАСИ ПІДТРИМКА
СЛОВОМ І ДІЄЮ ЛЕТИТЬ ДО НАС ЗВІДУСИЛЬ. ЦЕ ДОДАЄ СИЛ
І ВІРИ В ТЕ, ЩО ЗА НАМИ ПРАВДА, — А ОТЖЕ, І ПЕРЕМОГА.



@ozpurple



@mayemus



PANTONE®

**Freedom Blue
Energizing Yellow**



Liked by irynakatyuk and 223 267 others

pantone In response to the humanitarian crisis unfolding in Ukraine, our parent company, Danaher, has committed \$1 million USD to @globalgiving... more



young_emperors Paris, France



► DRESS TO IMPRESS

Наш стяг — джерело натхнення для всього світу. Рекордсменкою з кількості жовто-блакитних образів стала блогерка Леоні Ханне, бойфренд якої родом з України.



➤ **АРХИТЕКТУРНИЙ ФЛЕШМОБ**

Від Берліна і Парижа до Сіднея та Нью-Йорка: знамениті світові споруди одна за одною набували милого нашому серцю забарвлення.

SOCIÉDADE
UCRANIANS ADAPT TO WORK AND DAILY ROUTINE IN THE SCENARIO OF WAR

Sonya Zabouga, editor-in-chief of ELLE Ukraine, shares how the population has united efforts to get through this period.

FOR **PATRICIA OYAMA**

ELLE | ABBONNES | MODE | SKÖNHED | KULTUR | INTERIÖR | AGENDA

ELLE pro Ukrajinu

How to Support the People of Ukraine Right Now

Here's how you can help the people of Ukraine, from wherever you are.

SAMFUND

ELLE

AVEC LES UKRAINIENNES LEUR QUOTIDIEN PAR LA RÉDACTION DE "ELLE" À KYÏV.

L 14149 - 3077 - F. 2,50 €

СРОДНА ПРАЦЯ

➤ Наш головний редактор Соня Забуга досі не визначилась: чи більше взяла вона інтерв'ю за свою кар'єру, чи дала їх для видань ELLE по всьому світу? З присвяченими Україні обкладинками вийшли ELLE у Франції, Кореї та Чехії, а підтримка онлайн щодалі зростає. Ось таке воно, справжнє сестринство!

SUBSCRIBE

ELLE | MODE | BEAUTY | DECORATION | MAT & VIN | VIDEO | BLOGG & PODD | MEMBER | PRENUMERERA | LOGGAIN

LIFESTYLE
Det här händer i Ukraina – och så kan du hjälpa de drabbade



GETTY IMAGES (5); TOM HARRINGTON / @CBCTOM (1)



@jaimehayon

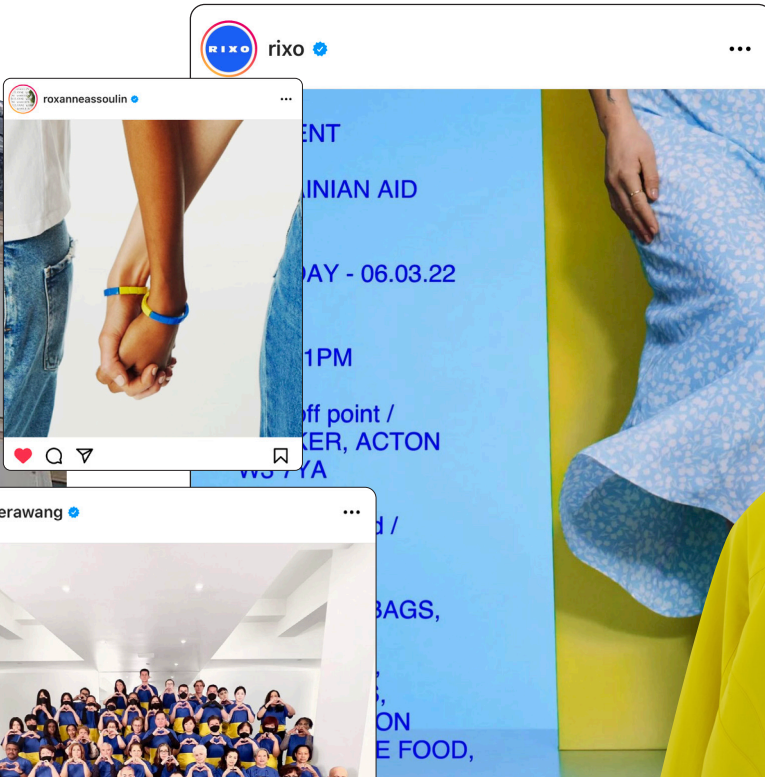
► СИЛА ОБРАЗУ Кажуть, що посеред брязкоту зброї музи мовчать. Але відгук сучасного мистецтва насправді вражає. Марина Абрамович, JR, Хайме Айон та Ідріс Хан — лише декілька з тих, хто не лишився осторонь.



► КОНСТРУКТОР ІСТОРІЇ Понад 16 мільйонів доларів зібрали для допомоги Україні фігурки Зеленського та коктейлів Молотова, які створила компанія Lego.



GETTY IMAGES



МОДНИЙ МАНІФЕСТ
 >Прояви солідарності під час дефіле Giorgio Armani та Balenciaga, в акаунтах Vera Wang, Rixo, Khaite, Nanushka та інших улюблених брендів вкотре довели, що мода, як і мистецтво, не може бути поза людяністю та емпатією.



nanushka
 Nanushka is a house headquartered in Budapest, Hungary. Ukraine and Hungary have shared a border since 1991, when Ukraine declared itself an independent country from Soviet Socialist rule.

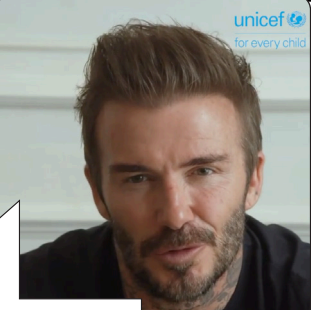
THANKS TO ALL THE BRANDS THAT SUPPORTED UKRAINE DURING PFW ESPECIALLY, **BALENCIAGA**



КРАСА ЛІКУЄ
 Підтримка від гігантів LVMH та Estée Lauder, інді-брендів Skin Gym та Björk & Berries, а також Medik8 – вітлення справжньої внутрішньої краси.



ГІДНИЙ ПРИКЛАД
 Світові зірки віддавали свої акаунти в інстаграмі українським лікарям, зустрічали жінок і дітей на вокзалах в Європі та навіть пропонували власне житло.



ЯКІ ПЛАНИ НА ПЕРЕМОГУ? БЕЗУМОВНО, НАЙПЕРШЕ, ЩО ЗРОБИМО ВСІ МИ ПІСЛЯ ЗАВЕРШЕННЯ ЦІЄЇ ВІЙНИ, — МІЦНО ПРИГОРНЕМО ДО СЕРЦЯ НАШИХ РІДНИХ І ДРУЗІВ. ЯК ВІДОМО, ВІЗУАЛІЗАЦІЯ ДОПОМАГАЄ ПЕРЕТВОРИТИ МРІЮ В РЕАЛЬНІСТЬ. ТОЖ РЕДАКЦІЯ ELLE ВДАЛАСЯ ДО БІЛЬШОЇ КОНКРЕТИКИ У СВОЇХ ПЛАНАХ НА ПЕРЕМОГУ.



Соня Забуга, головний редактор



Перше, що я зроблю після війни, — піду гуляти рідним містом і зустрінусь із друзями на філіжанку кави... А ще віддам у друк цей номер ELLE HOPE ISSUE. Випустимо його ексклюзивним накладом. Тримати в руках паперовий примірник журналу теж означатиме повернення до життя у звичному форматі.

Світлана Кравченко, старший редактор



У перший же день після перемоги я хочу влаштувати генеральне прибирання у своїй київській квартирі: відчиню навстіж вікна, пересажу квіти й буду поратися на кухні. Покличу друзів у гості на борщ і запіканку. А потім вдягну найкращу сукню й разом з коханим піду милуватися рідним Хрещатиком з тераси Milk Bar, що на даху ЦУМ.

Юля Портарескул, арт-директор



Відразу, ще до настання «кращих часів», я вирушу за маршрутом Будапешт — Париж — Гамбург — Мальме. Як туристка, а не біженка. З чітким розумінням, що мені є куди повернутися і є кому розповісти в улюбленому кафе про свою подорож.

Маріанна Партевян, beauty-редактор



Тільки-но запанує мир, я зацілюю мармизку свого kota так, що він не видряпається з моїх обіймів. Піду на прогулянку моїм маршрутом — від Подолу до кав'ярні «Каштан». А ще поїду до Харкова. Я давно обіцяла своєму другу Роману навідатися до його рідного міста, проте відклала подорож. Час попрацювати волонтеркою на відбудові.

Дарія Вознюк, SMM-редактор



Війна для мене закінчиться лише тоді, коли я прокинусь від повідомлення нареченого: «Рідненька, я повертаюся додому!» Насамперед я зроблю те, на що вже давно нездатна — усміхнуся. Потім ми посадимо дерево, ну а далі все за щасливим сценарієм...

Анастасія Білоус, fashion-редактор



Після війни я нарешті куплю сукню-вишиванку від українського бренду Vita Kin і гулятиму в ній пішки улюбленими вулицями Києва.

Катерина Попова, шеф-редактор сайту ELLE.UA

Після перемоги України в цій страшній війні я обійму всіх своїх близьких, погуляю рідним Києвом, проведу захід сонця на набережній Дніпра, порозставляю вдома багато квітів і відчуватиму запах весни щодня. Побуваю в Одесі та не тільки, відкрию для себе безліч місць у моїй прекрасній країні й любитиму Київ з кожним днем ще більше. Але перш за все хочу почути жадане: «Катю, Україна перемогла! Збирай речі, ми їдемо додому!»

Наталя Осадча, fashion-директор

Після нашої перемоги я неодмінно візьму kota з притулку. Зараз у Львові бачу величезну кількість тварин, яких власники залишають просто на вокзалі. Це дуже боляче. Але поки не наважуюсь забрати когось, тому що боюсь сама колись постати перед таким вибором.

Олександра Вихрест, фоторедактор

Коли закінчиться війна, ми одразу повернемося додому й побудуємо гігантський ляльковий будинок — запізнілий подарунок доньці на день народження. Почали збирати його ввечері 23 лютого: так і стоїть зібраний на третину. Чомусь увесь час згадую про нього...

Олена Мельник, випусковий редактор

Після перемоги відмию скотч із вікон, щоб бачити свій садок і небо без диму згарищ. А ще дуже хочу поїхати сім'єю до Одеси, щоб показати донечці Чорне море. Буду дякувати ЗСУ, ТрО та всім українцям, що вистояли. І мабуть, нарешті зможу заплакати, бо досі не виходить...

Ірина Коваль, літературний редактор

Коли повернеться мир, я одразу приєднаюсь до відбудови моєї Київщини — нам перш за все треба розібрати завалища, щоб якомога скоріше відбудувати нове житло для людей. Потім повисаджую море квітів і дерев. Але перед цим я б хотіла обійняти своїх онуків і дітей, з якими нас розлучила триклята війна.

Іванка Петрович, редактор сайту ELLE.ua

Насамперед після війни я зустрінусь із друзями і рідними та обійму їх. Насамперед після війни я прогуляюсь вулицями рідного Києва. Насамперед після війни я відсвяткую нашу перемогу в улюбленій вишиванці. Насамперед після війни я нарешті буду ночувати у своєму ліжку та насолоджуватися сном без звуку сирени.

Олена Лісун, beauty-редактор сайту ELLE.UA

Коли я заплющую очі та уявляю день, що принесе новину про закінчення війни, у мене течуть сльози. Перше, що я зроблю, — візьму квіток додому. Зараз щодня мені найбільше не вистачає мами. Дуже хочеться її обійняти та відчути: я вдома. Я б усе віддала за це...

SPECIAL THANKS

ELLE

HOPE ISSUE

РЕДАКЦІЯ ВИСЛОВЛЮЄ ЩИРУ ПОДЯКУ ВСІМ ПАРТНЕРАМ,
ЯКІ ДОПОМОГЛИ СТВОРИТИ ЦЕЙ НОМЕР, ТА ЗОКРЕМА

ELLE INTERNATIONAL

SAINT LAURENT

DIESEL

SHISEIDO

VAGABOND

POLIFORM



УСІ КОШТИ, ОТРИМАНІ ЗА РОЗМІЩЕННЯ РЕКЛАМИ
В ELLE HOPE ISSUE, БУДУТЬ СПРЯМОВАНІ НА ПІДТРИМКУ ГУМАНІТАРНИХ
МІСІЙ, ТЕХНІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САЙТУ ТА РОБОТУ КОМАНДИ